

Niewiele wspólnot w Nowym Testamencie tak bardzo przypomina naszą, jak ta w Koryncie. Jeśli dziś spojrzemy na nasze parafie, rodziny, nasze wewnętrzne zmagania, skandale i podziały... znajdziemy zdumiewające odbicie w dwóch listach, które Pierwszy List do Koryntian i Drugi List do Koryntian nam pozostawiły.

W nich wielki apostoł Święty Paweł nie pisze do doskonałej wspólnoty. Pisze do prawdziwych chrześcijan. Ochrzczonych. Obdarzonych charyzmatami. Gorliwych... ale także naznaczonych grzechem, niedojrzałością i podziałami.

I właśnie z tego powodu Koryntianie są dziś bardziej aktualni niż kiedykolwiek.

1. Korynt: Błyszczące miasto... i moralnie zranione

Aby zrozumieć teologiczną głębię tych listów, musimy zacząć od miasta.

Korynt był jednym z najważniejszych miast świata grecko-rzymskiego. Strategiczny port, handlowy węzeł, centrum kultury. Kupcy, filozofowie, wyzwoleni niewolnicy, żołnierze i cudzoziemcy żyli obok siebie. Było bogate, kosmopolityczne i głęboko pogańskie.

Niemoralność seksualna była częścią jego kulturowej tożsamości. Tak bardzo, że w starożytności „żyć jak Koryntianin” było synonimem rozpusty.

W tym kontekście Paweł założył wspólnotę chrześcijańską (por. Dz 18). Młody Kościół, gorliwy... ale kruchy.

Czy to brzmi znajomo? Wyrafinowany, materialistyczny, seksualizowany świat, dumny ze swojej „wolności”... i Kościół próbujący żyć Ewangelią w jego środku.

Koryntianie to nie odległa historia. To diagnoza aktualna.

2. Podziały: duchowy rak, który Paweł potępia

Jednym z pierwszych problemów, które Paweł porusza, jest niszczący: wewnętrzne podziały.

„Każdy z was mówi: Ja należę do Pawła, a ja do Apollosa, a ja do Kefasa, a ja do Chrystusa. Czy Chrystus jest podzielony?” (1 Kor 1,12-13)

Tutaj widzimy ranę kościelną, która wciąż jest otwarta: polaryzację.

W Koryncie były „frakcje”. Chrześcijanie identyfikowali się z określonymi liderami, stylami lub charyzmatami. Ich tożsamość nie była Chrystusem, lecz ludzką przynależnością.

Z teologicznego punktu widzenia jest to bardzo poważne. Kościół nie jest klubem ideologicznym. Nie jest federacją opinii. Jest Ciałem Chrystusa.

Kiedy przynależność opiera się na ludzkich preferencjach, a nie na wspólnotcie w objawionej prawdzie, jedność pęka.

Aktualne zastosowanie pastoralne:

- Czy identyfikuję się bardziej z frakcją niż z Kościołem?
- Czy staram się podsycać spory, czy budować wspólnotę?
- Czy moja miłość bliźniego przewyższa moje preferencje?

Paweł nie wymaga uniformizacji. Wzywa do jedności w prawdzie.

3. Skandal moralny i czystość Ciała Chrystusa

Korynt cierpiał również z powodu poważnych nieporządków moralnych. Jeden z najbardziej szokujących przypadków dotyczył mężczyzny żyjącego z żoną swojego ojca (1 Kor 5).

I co najbardziej niepokojące: wspólnota to tolerowała.

Tutaj Paweł nie pozostawia wątpliwości. Z punktu widzenia pastoralnego jego stanowisko jest jasne: miłosierdzie to nie współudział w grzechu. Kościół nie może normalizować tego, co niszczy duszę.

Ale uwaga: jego celem nie jest kara, lecz zbawienie. Dyscyplina kościelna ma cel leczniczy.

Dziś żyjemy w kulturze, która każdą korektę nazywa „osądem”. Paweł jednak przypomina, że kochać oznacza również ostrzegać.

Konkretne zastosowanie:

- Nie trywializować grzechu.
- Praktykować napomnienie braterskie w miłości.
- Rozumieć, że świętość nie jest opcjonalna.

4. Ciało nie jest do niemoralności: rewolucyjna antropologia

W kulturze, w której ciało było postrzegane jako nieistotne lub czysto materialne, Paweł głosi głęboką prawdę teologiczną:

„Czyż nie wiecie, że wasze ciało jest świątynią Ducha Świętego?” (1 Kor 6,19)

Tutaj znajdziemy jedno z najbardziej rewolucyjnych stwierdzeń chrześcijaństwa.

Ciało nie jest:

- Przedmiotem konsumpcji.
- Narzędziem przyjemności.
- Instrumentem wymiennym.

Ciało jest świątynią. A chrześcijanin nie należy do siebie: został wykupiony wielką ceną.

Ta doktryna pozostaje głęboko kontrkulturowa w świecie, który czci absolutną autonomię.

Praktyczne zastosowanie:

- Strzec czystości.
- Szanować godność własnego ciała i ciała innych.
- Rozumieć seksualność jako powołanie, nie rozrywkę.

5. Eucharystia: uroczyste ostrzeżenie

Jeden z najsilniejszych fragmentów Pisma Świętego znajduje się w Koryncie:

„Kto spożywa chleb lub pije kielich Pana niegodnie, będzie winny Ciała i Krwi Pana” (1 Kor 11,27)

Tutaj Paweł mówi o Eucharystii z zadziwiającą teologiczną jasnością.

Nie jest to symbol. Nie jest to jedynie psychologiczne wspomnienie. To Ciało i Krew Pana.

A przyjąć Komunię w stanie grzechu ciężkiego nie jest neutralnym gestem: to sakrilegium.

Z punktu widzenia pastoralnego dziś tekst ten jest pilny. Trywializacja Komunii, utrata poczucia grzechu i brak rachunku sumienia osłabiły naszą świadomość eucharystyczną.

Konkretne zastosowanie:

- Spowiadaj się regularnie.
- Przygotuj się przed Komunią.
- Odzyskaj poczucie adoracji.

Eucharystia nie jest prawem automatycznym. Jest darem świętym.

6. Charyzmaty: różnorodność bez rywalizacji

Korynt był pełen charyzmatów: języków, prorocत्व, nauczania. Problemem nie był brak darów... lecz pycha.

Paweł odpowiada mistrzowską nauką o Mistycznym Ciele:

„Gdy jedno członko cierpi, wszyscy cierpią z nim; gdy jedno członko zostaje uhonorowane, wszyscy cieszą się z nim” (1 Kor 12,26)

Z teologicznego punktu widzenia nauka ta jest kluczowa: Kościół jest żywym organizmem, nie zbiorem indywidualnych talentów.

Zastosowanie pastoralne:

- Cenić ukrytą służbę.
- Nie porównywać powołań.
- Rozumieć, że misja jest wspólna.

Charyzmat, który nie buduje wspólnoty, traci znaczenie.

7. Hymn miłości: serce wszystkiego

Pośród konfliktów Paweł wznosi wzrok ku najbardziej wzniosłemu tekstowi o miłości chrześcijańskiej: rozdział 13.

„Gdybym mówił językami ludzi i aniołów, a nie miałbym miłości, stałbym się jak dzwiczący mosiądz...”

Nie chodzi tu o sentymentalizm. Chodzi o miłość teologiczną. Miłość, która pragnie dobra drugiego dla Boga.

W świecie emocjonalnie intensywnym, lecz duchowo powierzchownym, ten rozdział jest stałym egzaminem sumienia.

Miłość:

- Jest cierpliwa.
- Nie wynosi się.
- Nie prowadzi rachunku krzywd.

Codzienne zastosowanie praktyczne:

- Sprawdzać nasze reakcje.
- Szybko wybaczać.
- Działać z miłości, nie z ego.

Bez miłości nawet ortodoksja staje się zimna.

8. Zmartwychwstanie: fundament nadziei

W rozdziale 15 Paweł konfrontuje powstającą herezję: niektórzy zaprzeczali zmartwychwstaniu umarłych.

Jego odpowiedź jest stanowcza:

„Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, daremna jest wasza wiara”
(1 Kor 15,14)

Na tym opiera się całe chrześcijaństwo.

Nie wierzymy w symbol. Nie wierzymy w ideę. Wierzymy w fakt historyczny: Chrystus zmartwychwstał.

A jeśli On żyje, nasza walka nie jest absurdalna. Nasze cierpienie nie jest bezcelowe. Nasza wierność nie jest naiwna.

Zastosowanie egzystencjalne:

- Żyć z horyzontem wiecznym.
 - Nie popadać w rozpacz w obliczu niepowodzenia.
 - Pamiętać, że śmierć nie ma ostatniego słowa.
-

9. Drugi List: zraniony apostoł, który uczy nas cierpienia

W Drugim Liście do Koryntian widzimy serce pasterza.

Paweł mówi o prześladowaniach, nieporozumieniach, słabościach. I wypowiada jedno z najbardziej pocieszających zdań całego Pisma Świętego:

„Łaska moja wystarcza ci, bo moc moja w słabości dokonuje się w pełni” (2 Kor 12,9)

Teologicznie jest to rewolucja duchowa: słabość nie jest przeszkodą dla Boga – jest przestrzenią dla Jego działania.

W kulturze obsesyjnie zapatrzonej w sukces i wizerunek to nauczanie jest wyzwalające.

Zastosowanie pastoralne:

- Akceptować własne ograniczenia.
- Ofiarować cierpienie.
- Bardziej ufać łasce niż własnym siłom.

10. Dlaczego Koryntianie to podręcznik na XXI wiek

Ponieważ mówi o:

- Podziałach wewnętrznych.
- Skandalach moralnych.
- Zamieszaniu doktrynalnym.
- Duchowej pychy.
- Trywializacji sakramentów.
- Kryzysie autorytetu.
- Apostolskim cierpieniu.

A jednocześnie głosi:

- Jedność w Chrystusie.
- Konkretnie świętości.
- Centralność Eucharystii.
- Miłość jako najwyższy kryterium.
- Nadzieję w Zmartwychwstanie.

Koryntianie nie idealizują Kościoła. Oczyszczają go.

Zakończenie: Niekonały Kościół, który Chrystus uświęca

Jeśli Listy do Koryntian czegoś nas uczą, to tego:

Kościół zawsze był ludzki i boski. Zawsze miał grzeszników... i zawsze miał świętych.

A Chrystus nie opuszcza swojej Oblubienicy.

Dziś, jak i wczoraj, Pan mówi do nas:

- Nie dzielcie się.
- Nie trywializujcie grzechu.
- Nie trywializujcie Eucharystii.
- Nie traćcie nadziei.
- Kochajcie prawdziwą miłość.

Koryntianie nie są listem, aby wskazywać palcem na innych. To list do samopoznania.

Bo w głębi jesteśmy wszyscy trochę koryntianami.

I wszyscy jesteśmy powołani, by stać się świętymi.